

PŘÍBĚH

povídka

KAPITÁN A PANÍ KIKINGOVÁ *dokončení*

Posledně na závěr uviděl Kiking na souši siluetu s velkým kloboukem v pánských otrhaných šatech.

„Vysadili tě tu?“ houkl na něj.

„Hled' si svého,“ řekla sice ostře Marína, ale jinak se culila od ucha k uchu.

Kiking spustil člun a vydal se sám ke břehu.

Marína držela krásnou barevnou rybu a už ji zase okusovala úplně syrovou.

„Tak cos provedl, že tě tady nechali?“

„Chtěla jsem tu zůstat sama.“

„Sama?“ zarazil se Kiking. „Sama? Ty jsi žena?“

„Marína,“ představila se, a zadívala se na něj s pobavením. Pak si sundala klobouk, pod kterým se objevily dlouhé, vlnité vlasy spletené do copu.

Kiking horko těžko dokázal, spolknout, že toho ona věděla o moři víc než on. Hm, ale co se dalo dělat.

Zrovna se na ni zkoumavě zadíval a všiml si, jak je půvabná, když se Marína podívala k obzoru a řekla: „Měl bys vyplout, žene se sem bouře.“

Kikingovi to bylo líto, ale tentokrát udělal, jak mu neznámá žena poradila.

Příštích pár dní byl jako omámený. Kam plul, tam myslel na její moudrá slova, široký úsměv a krásné vlasy. V každém přístavu se ptal, jestli někdo neviděl ženu s dlouhým copem, který by jedla syrové ryby a mušle.

Všude se mu vysmáli, že taková přeci neexistuje, a jestli prý nemá otravu z nějaké mořské potvory, co způsobuje bludy.

A pak ji konečně potkal potřetí.

Spal zrovna v podpalubí a zdály se mu všelijaké divoké sny, když tu ji spatřil ve své kajutě přímo před sebou.

Tentokrát už neměla mužské oblečení, ale šaty lesklé jako nejbarevnější rybič-

ka, a uprostřed čela se jí třpytila perla. Kiking se leknutím vztyčil na posteli. „Auu,“ praštil se u toho do hlavy.

„Kikingu, jak si to představuješ, tvoje posádka dohnala tvoji loď na útesy mezi sirény a ty si tu chrníš! Příště se laskavě do takové bryndy nenamáčeš. Ať tě z ní nemusím tahat,“ křikla neznámá a už, už se měla k odchodu, ale Kiking ji zarazil. Byl z ní celý nesvůj.

„Počkej, počkej, emmm, proč mi takhle pomáháš?“

Marína úplně celá zčervenala. A pak se snažila vymluvit: „Já ti pomáhám? Já ti nepomáhám. Šplouchá ti na maják.“ Ale Kiking se nenechal odbýt.

„Už třikrát jsi mi pomohla. Proč?“

„Třikrát, třikrát... Aspoň třicetkrát,“ vyprskla na něj.

„No dobře, dejme tomu, že třicetkrát, tak proč?“ podivil se Kiking.

„Jsi ten nejlepší kapitán, co jsem na moři viděla. A já jsem mořská princezna, takže bych o tom měla něco vědět,“ řekla, a protočila u toho oči v sloup.

Kikingovi to v tu ránu konečně došlo. Víte, kapitán se Maríně taky líbil.

V tu chvíli nabrala loď velkou vlnu a Marína spadla Kikingovi do náručí.

„Už musím jít, to, ty sirény,“ řekla ona a Kiking zase posmutněl.

„Kdy se zase potkáme,“ zeptal se ji rychle.

Marína si sáhla na čelo, a vložila mu do ruky svoji perlu.

„Když zbělá, znamená to, že za soumraku se uvidíme,“ mrkla na něj.

Pak vyskočila palubním okýnkem mrštně jako rybička a šplouchla do vody.

Od té doby, když se podíváte kapitánu Kikingovi do dlaně, uvidíte uprostřed ní velikánskou duhovou perlu, která září na všechny strany.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 23. 6. 2021

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Barbora Háplová

373

SIHÁČEK

červen 2021

Jak to zvládáme

CO SE STALO

9. 6. — bylo slunečno a teplo, téměř horko. Naštěstí občas trochu zafoukalo, takže to i

na slunci šlo.

Dnes nás bylo osm. Nejprve nás čekalo dokončení Střelecké ligy. Většinou zbývala střelba na špalíky, ti kteří občas na schůzce nebyli, si dostříleli své zbývající disciplíny.

Ti, kteří zrovna nebyli na střelnici zkoušeli své umění v hodů létajícím talířem a nakrátko i ringem. Po dokončení Ligy jsme stříleli ještě střelecké souboje. Rozdělili jsme se na dvojice a ty si vzájemně sestřelovali špalíky.

Pak jsme se seznámili s výsledky Střelecké ligy a potom jsme si v ohraničeném území nakrátko hráli veverka.

Na závěr jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu, a zamítli návrh na předprázdninovou víkendovku. Zprávu do oddílové schránky tak uložíme na poslední schůzce v červnu.

16. 6. — bylo slunečno a horko. I tentokrát občas zafoukalo, a tak to docela šlo.

Dnes nás bylo šest. Čas jsme zprvu věnovali střelbě z luku. Nejprve na terče a potom na dálku a do ohraničeného obdélníku. Ta střelba na dálku byla velmi zajímavá, někteří nedokázali dostřelit, ale většina natahovala luk příliš a tak museli občas i přes plot k sousedům... Zatímco ve střelbě do terče byla nejlepší Kája, na přesnost střílela nejlépe Kája ml.

Potom si každý na nohu připevnil plastovou vycpávku na provázku. Jak bývá tradičně rozšlapávání nafukovacích balónků, my jsme rozšlapávali vycpávky. Výhodou bylo, že vycpávky samovolně neprasknou (na rozdíl od balónků).

Jako poslední jsme hráli na čísla. Rozdělení na dvě čtveřice (hráli i Oko a Milach) měl každý své číslo, a když bylo vyvoláno, museli je jich majitelé vyběhnout a donést balón za linii svého týmu. Někteří jsou větší a těžší a tak bylo občas předem jasné, kdo získá bod. Avšak rychlí a šikovní občas překvapili!

Závěrem jsme si rozdali diplomy a ceny za Střeleckou ligu, a popřáli si vše nej do předposledního týdne před prázdninami.

